

Pagrindinis straipsnis

1 dalis iš 2

Kaip Dievas atsako į malda

"Todėl trokštu, kad žmonės visur melstųsi, keldami šventas rankas, be pykčio ir abejonių".

1 Timotiejui 2, 8

Kaip galime būti tikri, kad Dievas atsakys į mūsų maldas? Neužtenka, kad maldoje patvirtintume savo tikėjimą. Pavyzdžiui, tūkstančiai tėvų tikėjo malda ir prašė Dievo apsaugoti jų vaikus mūšio lauke, tik gavę žinią, kad jie žuvo arba buvo sunkiai sužeisti. Tikėjimo malda patvirtinimas taip pat nepaaiškina, kodėl, kai visa tauta meldžiasi už taiką, ji dažnai atsiduria karo sukuryje.

Kita vertus, yra tūkstančiai žmonių, norinčių paliudyti, kad Dievas išklause jų maldas dėl jų vaikų saugumo. Kiti paliudys, kaip nuostabiai Dievas suteikė jiems ypatingų palaiminimų, kurių jie prašė maldoje. Todėl, remiantis vien tik patirtimi, gali atrodyti, kad Dievas atsako į vienų maldas, bet neatsako į kitų maldas.

Tačiau tai neatitinka to, ką Raštai mums sako apie Dievą. Biblijoje sakoma, kad Jis "nerodo jokio

šališkumo". (Apd 10, 34). Vadinasi, turi būti kokia nors svari priežastis, dėl kurios Dievas į vienų maldas atsako, o į kitų - ne. Jei tą priežastį rasime, ji turėtų padėti atkurti tikėjimą kai kurių žmonių, kurių maldos, regis, liko neišklausytos.

Malda yra labai svarbus krikščioniškosios patirties etapas. Ją plačiai praktikuoja ir daugelio kitų religijų išpažinėjai. Troškimas melstis yra mūsų priklausomybės nuo aukštesnės jėgos pripažinimas ir suvokimo, kad mums reikia pagalbos iš kokio nors šaltinio, esančio už mus ir išmintingesnio už mus pačius, išraiška. Neabejotina, kad Dievas džiaugiasi nuoširdžiu noru visų, kurie bando susisiekti su Juo maldoje, nes bent jau tokiu mastu tai yra aukštesnės suverenios jėgos pripažinimas.

Beveik visuotinį norą melstis lemia tai, kad pirminis žmogus, Adomas, buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą. (Pr 1, 27). Dėl žmogaus nuopuolio į nuodėmę ir mirtį dieviškasis atvaizdas jo charakteryje gerokai aptirpo, o daugeliu atvejų buvo beveik ištrintas. Vis dėlto jo likučiai tebėra išlikę, ir viena iš jo apraiškų yra noras melstis. Gali būti milijonai žmonių, kurie niekada nesimeldžia, tačiau dažnai jaučiasi, kad turėtų melstis, ir jaučia kaltės jausmą, nes nesimeldžia.

Dievas džiaugiasi savo kūrinių maldos dvasia. Tačiau kodėl Jis išklauso vienų maldas, o kitų

maldos, matyt, lieka neišklausytos? Atsakymą į šį klausimą Jėzus užsimena savo pastebėjimuose apie daugelio Jo laikų maldininkų maldas. Jie meldėsi, kad juos pamatytų ir išgirstų žmonės, aiškino Jėzus, ir manė, kad Dievas juos išklaussys dėl jų "daug kalbėjimo". (Mt 6, 5-7). Tuo mums primenama, kad yra tinkamų ir netinkamų maldos nuostatų, taip pat teisingų ir neteisingų metodų. Daugelis pradedančiųjų melstis gali būti nuoširdūs, tačiau jų metodas netinkamas.

Raštai nurodo, kad yra tinkamų ir netinkamų dalykų, dėl kurių reikia melstis. Apaštalas Jokūbas rašė: "Jūs prašote ir negaunate, nes prašote neteisingai". (Jokūbo 4,3). Gyvybiškai svarbu išsiaiškinti, ko turime privilegiją prašyti Dievo suteikti mums malonių. Negalime tikėtis, kad prašysime Dievo dalykų, kuriuos diktuoja tik mūsų fantazija, ir kad mūsų maldos bus išklaustos.

Maldos tikslas

Malda turi dieviškąjį tikslą, ir labai svarbu tai prisiminti, jei norime suprasti, kodėl kai kurios maldos lieka neišklausytos. Dievas sukūrė maldą ne kaip priemonę išsiaiškinti, kaip turėtų tvarkyti savo reikalus čia, žemėje. Jis nelaukia, kad mes pasakytume Jam, ką Jis turėtų daryti. Jis turi savo tvirtus planus ir tikslus, ir jei norime gauti Jo palaiminimų turtus, labai

svarbu, kad mūsų maldos juos atitiktų. Jokūbo žodžiais tariant, mes prašome "neteisingai", jei prašome Dievo taip, kad išsakome Jam savo norus ir nesiekiame, jog mūsų gyvenime vyktų Jo valia.

Šventajame Rašte atkreipiamas dėmesys į įvairias maldos rūšis. Svarbiausia iš jų yra padėkos malda. (Ps 92, 1). Dievas neabejotinai džiaugiasi, kai Jo kūriniai pripažįsta Jį savo palaiminimų šaltiniu ir dėl to pakelia į Jį savo širdis ir balsus dėkodami.

Yra garbinimo maldos, kuriomis pripažįstamos šlovingos Kūrėjo charakterio savybės - Jo išmintis, teisingumas, meilė ir galia. Troškimas pašlovinti Dievą ir parodyti savo garbinimą Jo charakteriui turėtų būti daugelio mūsų maldų motyvas. - Ps 29, 1.2

Taip pat derėtų melstis už Dievo gailestingumą. Raštai ragina visus krikščionis prašyti dieviškojo nuodėmių atleidimo per maldą. (1 Jn 1, 7-9). Paulius apie tai kalba kaip apie ėjimą "drąsiai prie malonės sosto", kad ten gautų gailestingumą ir rastų malonę, padėsiančią kiekvienu reikalu. - Hebrajams 4, 16

Be abejo, dar yra maldos, kurios yra prašymai tam tikrų Viešpaties palaiminimų ar malonių. Būtent jos mums šiuo metu ypač rūpi. Kai kurie meldžiasi už sveikatą sau arba kitiems. Kai kurie meldžiasi už turtus. Kai kurie meldžiasi už apsaugą kelionėje.

Milijonai meldžiasi už taiką. Dažnai pasitaiko, kad kariaujančių šalių piliečiai meldžiasi, kad jų kariuomenės nugalėtų. Darysime prielaidą, kad visi, kurie kreipiasi į Dievą maldoje, yra nuoširdūs, ir, žinoma, prašo Jo to, kas jiems tuo metu atrodo svarbiausia. Tačiau ar Biblija pateisina mūsų įsitikinimą, kad į visas šias maldas turėtų būti atsakyta pagal išsakytus prašymus?

Gali būti, kad Dievas atsakys į tėvų maldą už jų vaiko saugumą mūsų lauke. Taip pat gali būti, kad Dievas atsakys į maldas už tautos taiką. Jei ir kai tokios maldos išklausomos, tai paprasčiausiai reiškia, kad tai atitiko dieviškąją valią. Dievas turi nustatytą planą, pagal kurį rūpinasi žmonija. Tas planas nebuvo sukurtas tam, kad patenkintų Jo žmogiškųjų kūrinių užgaidas ir pageidavimus, ir jokios maldos Jo planą nepakeis.

Sakoma, kad "malda keičia dalykus", bet ji nekeičia Dievo planų. Dievas nežiūri nei į mus, nei į tautas, kad sužinotų, kokių pokyčių turėtų imtis, kad mums ar apskritai pasauliui būtų sudarytos geresnės sąlygos. Kaip menkai pasitikėtume dievu, kurio nuomonę būtų galima pakeisti ar planus pakeisti vien dėl žmonių maldų iškalbos ar įtikinamumo!

"Teesie Tavo valia"

Savo maldose Dievo žmonės pirmiausia mintyse ir širdyje turėtų trokšti, kad Jo valia būtų vykdoma visuose jų išgyvenimuose. Išskirtinį to pavyzdį turime Jėzaus atveju. Getsemanės sode, kai Mokytoji grėsė suėmimas ir mirtis, "Jį apėmė sielvartas ir siaubas, ir Jis tarė jiems [savo mokiniams]: "Mano širdis pasirengusi sudužti iš sielvarto. ... Jis truputį paėjo toliau, puolė veidu į maldą ir tarė: Mano Tėve, jei įmanoma, tegul ši taurė mane aplenkia. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu nori". - Mato 26:38, 39

Dievo valia buvo, kad Jėzus kentėtų pažeminimą ir mirtį kaip žmonių Atpirkėjas ir Gelbėtojas. Šį svarbų dieviškojo susitarimo bruožą išpranašavo šventieji Senojo Testamento pranašai. Jėzus visų pirma norėjo, kad būtų įvykdyta Jo Tėvo valia, kad ir ką tai Jam reikštų. Tai Jis patvirtino ir vėliau, kai turėjo būti suimtas. Petras išsitraukė kalaviją, kad apgintų savo Mokytoją, o šis jam tarė: "Įdėk savo kalaviją į makštį: argi aš negersiu taurės, kurią man davė mano Tėvas?" - Jono 18:10, 11.

Jėzaus sekėjai turi privilegiją kentėti ir mirti kartu su Juo. Paulius kalbėjo apie tai, kad esame "nukryžiuoti kartu su Kristumi", taip pat rašė: "Jums duota Kristaus vardu ne tik jį tikėti, bet ir kentėti dėl jo". (Galatams 2, 20; Filipiečiams 1, 29). Esame kviečiami sekti Jėzaus pėdomis, todėl žinome, kad

2025 m. rugpjūčio mėn.

Dievas nenori mūsų apsaugoti nuo visų sunkumų. Taigi, kaip ir Jėzaus atveju, mūsų pagrindinis rūpestis turėtų būti, kad Viešpaties valia būtų vykdoma mūsų mirtinguose kūnuose. Viešpaties valia gali būti tokia, kad kurį laiką mėgausimės tam tikrais žemiškais palaiminimais. Tačiau mūsų maldų našta turėtų būti ne dėl jų, bet dėl to, kad Jo valia būtų vykdoma kiekvienoje gyvenimo patirtyje.

Jėzus išplėtė šią mintį, sakydamas savo mokiniams, kad kol jie pasilieka Jame ir Jo žodžiai pasilieka juose, jie gali prašyti maldoje visko, ko tik panorės, ir tai jiems bus suteikta. (Jono 15, 7). Tai gali atrodyti kaip patikininimas, kad mums suteikta privilegija prašyti Dievo visko, apie ką tik pagalvojame ir ko tik norime, bet taip nėra.

Atkreipkite dėmesį į sąlygą, kurią prie šio teiginio pridėjo Mokytojas: "Jei jūs pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumoje. Pasilikti Kristuje reiškia būti Jo kūno nariu, nes Jis yra mūsų Galva. (Kolosiečiams 1, 18). Tai reiškia, kad Jo mintys tampa mūsų mintimis, o Jo planai - mūsų planais. Jei mūsų valia per Kristų bus visiškai atiduota Dievui, neturėsime savo valios, todėl mūsų maldos bus ne prašymai to, ko norime, bet tik to, kas atitinka mūsų Galvos valią. Taip meldamiesi pagal Viešpaties valią, galime būti tikri, kad sulauksime palankių atsakymų.

Tai dera su kitu Jėzaus pareiškimu mokiniams, kuriame Jis praneša mums, kad dangiškasis Tėvas su malonumu suteiks "Šventąją Dvasią tiems, kurie Jo prašo". (Lk 11, 13). Būti pripildytam Dievo Dvasios reiškia, kad Jo mintys dominuoja mūsų mąstyme ir kad mūsų gyvenimas atitinka tas mintis. Tuomet neprašysime Dievo palaiminimų, išskyrus tuos, kuriuos Jis pažadėjo duoti, ir niekada nekils abejonių, ar mūsų maldos bus išklausytos.

"Teateinie Tavo karalystė"

Luko 11, 1 užrašytas mokinių prašymas: "Viešpatie, išmokyk mus melstis". Atsakydamas į tai, Jėzus davė jiems tai, kas dabar žinoma kaip "Viešpaties malda". Šioje pavyzdinėje maldoje mums pateikiamas vadovas, už ką galime melstis.

Svarbi šios trumpos maldos schemos dalis yra tinkamas kreipimosi į Dievą būdas: "Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas!" (2 eilutė). Šventajame Rašte Adomas vadinamas "Dievo sūnumi". (Lk 3, 23. 38). Tačiau nusidėdamas jis neteko sūnystės, buvo atstumtas nuo Dievo ir pasmerktas mirčiai. Adomo vaikai, visa žmonija, taip pat atskirti nuo Dievo, todėl negali tinkamai kreiptis į Jį "Tėve mūsų, kuris esi danguje". Tokia privilegija priklauso tik tiems, kurie atgailavo dėl savo nuodėmių, priėmė Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją ir visiškai atsidavę, arba pasišventę, 2025 m. rugpjūčio mėn.

paskyrė savo gyvenimą Dievui, kad vykdytų Jo valią. Tokie žmonės vaizduojami kaip gavę Dievo sūnystės Dvasią ir taip tapę Jo vaikais. - Romiečiams 8:15; Galatams 4:6

Būdami Dievo vaikai, jie visų pirma trokš pagerbti savo Tėvo vardą. Taigi jų žodžiai ir veiksmai visada bus tokie: "Teesie šventas Tavo vardas". Tinkamai pašlovinti savo Dangiškojo Tėvo vardą reiškia, kad kai mes kreipiamės į Jį maldoje, darysime tai taip, kaip mums Raštuose nurodė Jėzus. Jis paaiškino, kad mūsų maldos turi būti aukojamos Jo vardu. - Jono 15, 16

Tam yra priežastis. Būdami teisingai pasmerktos rasės nariai, mes neturime jokios kitos padėties prie dieviškojo sosto, kaip tik per Jėzų, mūsų Gynėją. (1 Jono 2, 1). Jo vardu ir dėl Jo pralieto kraujo nuopelnų turime privilegiją "drąsiai" eiti prie malonės sosto prašyti atleidimo ir visų kitų palaiminimų, kuriuos mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas pažadėjo suteikti. (Hebrajams 4, 16). Jei tinkamai pašventinsime Jo vardą, niekada nedrįsime kreiptis į Jį kitaip, kaip tik per Jėzų.

Kai sekame Viešpaties maldos pavyzdžiu, mūsų prašymai bus skirti ne tiek mums patiems, kiek kitiems palaiminti. Tai nurodoma įžanginiame maldos prašyme: "Teateinie Tavo karalystę. Teesie Tavo

valia kaip danguje, taip ir žemėje". (Mt 6, 10; Lk 11, 2). Atsakymas į šį prašymą bus atsakymas į daugelį dalykų, dėl kurių žmonės meldėsi per amžius. Tas atsakymas patenkins teisėtus visų žmonių troškimus. Jis reikš taiką, sveikatą ir amžinąjį gyvenimą visiems, kurie prisitaikys prie teisingų Viešpaties karalystės įstatymų.

Visi palaiminimai, kurių trokšta žmonija ir dėl kurių meldžiasi milijonai žmonių, buvo Dievo numatyti ir užtikrinti per karalystę, kurią Jis pažadėjo visiems savo pranašams. Šiuose pažaduose randame daugybę detalių apie palaiminimus, kuriuos ji garantuos žmonėms, įskaitant mirusiųjų sugrąžinimą į gyvenimą. Dievas neliko abejingas žmonių kančioms ir neliko kurčias jų pagalbos šauksmams. Jo atsakas į jų maldas, kai ateis Jo laikas, pranoks viską, ko jie kada nors drįso tikėtis.

Imkime pavyzdį iš tėvų, kurie meldžiasi už savo vaiko saugumą mūšio lauke. Tėvai myli savo vaiką, ir niekas jiems negali reikšti daugiau už saugų jo sugrįžimą į šeimos namus. Tačiau jei vaikas negrįžta, pirmoji jų mintis gali būti, kad Dievui tai nerūpi, kad Jis nesigaili. Kaip kitaip jaustųsi tėvai, jei tikėtų, kad Dievas pasirūpino sugrįžimu namo daug labiau patenkinančiu, nei jie kada nors galvojo melddamiesi!

Kaip mažai kartais tėvai žino apie sunkumus ir kančias, kurių jų vaikas gali būti išgelbėtas

užmigdamas mirtimi. Juk ir tėvai, ir vaikas yra mirštančios rasės nariai, o skirtumas tarp mirties mūšio lauke ir vėlesnės senatvės yra tik akimirka, kai palyginame su begaliniu amžinybės ruožu. Būtent šiuo požiūriu turime išmokti žvelgti į maldą ir į tai, kaip Dievas atsako į mūsų prašymus.

Pats faktas, kad meldžiamės Dievui, yra mūsų tikėjimo, jog Jo išmintis, galia ir meilė gerokai pranoksta mūsų pačių išmintį, galią ir meilę, patvirtinimas. Tačiau dažnai tai pamirštame ir manome, kad Jis nepagarbiai atsiliepė į mūsų maldas, nes neatsakė į jas taip, kaip mes būtume norėję, pasinaudodami savo minimaliais gebėjimais. Mūsų pasmerktojo gyvenimo trukmė yra labai trumpa. Apie pasiekimus sprendžiame pagal tai, ar jie pasiekia brandą per šį trumpą laiką, apie kurį turime žinių. Tačiau neturėtume vertinti Dievo darbų šiuo požiūriu.

Šventajame Rašte kalbama apie Dievą kaip apie esantį "nuo amžių iki amžių". (Ps 41, 13; 90, 2). Jam nėra būtinybės užbaigti kurį nors konkretų savo plano etapą per mūsų trumpą gyvenimą, net jei jis susijęs su mūsų individualiais prašymais. Jei šiandien melstume Dievą kokių nors ypatingų palaiminimų, kurie atitiktų Jo valią, ir atsakymas ateitų tik rytoj ar net poryt, neprarastume tikėjimo Juo, bet džiaugtumės, kai atsakymas vis dėlto ateitų. Dievas taip pat turi savo "rytojų". Jo dienos matuojamos ne

valandomis, nes jos yra amžiai, ir Jo "rytojaus" amžiuje, Kristaus karalystės tūkstantmečio laikotarpiu, visos tos palaimos, kurių teisėtai troško pasaulis ir kurių milijonai išsakė Dievui prašymus, bus gausiai išlietos žmonijai. Tai pripažindami žmonės atsilieps: "Tai mūsų Dievas, mes jo laukėme, ... mes džiūgausime ir džiaugsimės jo išgelbėjimu". - Iz 25, 9.

"Kaip danguje"

Jau sužinojome, kad Dievas neatsakys į jokią maldą, kuri neatitinka Jo valios. Viešpaties maldoje šis principas aiškiai išdėstytas. Joje Dievo prašoma palaiminimų žemės žmonėms - ne kokių nors tariamai gerų dalykų, kurių jie gali trokšti, bet dalykų, atitinkančių Dievo valią: "Tebūna Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje". - Mato 6, 10.

Kokią didelę laisvę Jis mums suteikė dėl dalykų, atitinkančių Jo valią. Dievo valia vykdoma danguje, ir Jis nori, kad ji tokiu pat mastu būtų vykdoma ir žemėje. Žinoma, mes nežinome visų būdų, kaip Dievo valia vykdoma danguje, tačiau galime būti pakankamai tikri, kad blogybės, kurios dabar egzistuoja žemėje, nekenkia gyvenimui tų, kurie yra dvasinėje karalystėje, kurią mes vadiname dangumi.

Karas yra viena iš didžiųjų blogybių, neatitinkančių dieviškosios valios. Taigi turėtume melstis už taiką.

(Ps 122, 6; Nahumo 1, 15). Iš tiesų negalėtume melstis, kad Dievo valia žemėje vyktų kaip danguje, jei nesimelsime už taiką. Mūsų maldos už taiką turėtų atitikti Dievo planą įtvirtinti taiką, o tai yra Jo karalystės planas. (Ezechielio 37:21-28). Jis pažadėjo įkurti karalystę, įsteigti valdžią. Jėzus bus tos vyriausybės Karalius. "Valdžia bus ant jo pečių", - rašė Izaijas, - ir "jo valdžios bei taikos augimui nebus galo". - Izaijo 9:6, 7.

Neabejotinai Dievas su užuojauta žvelgia į žmonijos troškimus panaikinti karą. Kai tarptautinė įtampa pasiekia aukštą lygį ir karas atrodo neišvengiamas, pamaldūs žmonės abiejose pusėse jaučiasi priversti melstis už taiką. Nesutarimai, grasinantys sukelti karą, gali būti išspręsti arba ne, bet mes žinome, kad galiausiai bus pasiekta visuotinė ir ilgalaikė taika. Tai įvyks ne todėl, kad tautos pagaliau ras tinkamą taikos formulę, bet todėl, kad žemę valdys "Taikos Kunigaikštis". (Izaijo 9,6). Tuomet malda "teateinie Tavo karalystę" bus išklaudyta.

Kristaus valdžia Šventajame Rašte simbolizuojama kaip "VIEŠPATIES kalnas". Michėjo 4,1-4 skaitome, kad ateis laikas, kai žmonės sakys: „Eikime į VIEŠPATIES kalną ir į Jokūbo Dievo namus, ir jis pamokys mus savo keliu, ir mes vaikščiosime jo takais, nes Įstatymas išeis iš Siono ir VIEŠPATIES

žodis iš Jeruzalės". Jis teis daugybę tautų ir sudrausmins stiprias tautas iš toli, ir jos sudaužys savo kalavijus į plūgus ir ietis į dantų kablius; tauta nebepakels kalavijo prieš tautą ir nebemokės kariauti. Jie sėdės kiekvienas po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes taip kalbėjo kareivijų VIEŠPATIES burna".

Kokia nuostabi nusiginklavimo programa! Tai Dievo programa, ir kai meldžiamės už taiką ir tautų nusiginklavimą, darykime tai būdami tikri, kad Dievas išgirs ir atsakys į mūsų maldas pagal savo valią, kuri vyks per Jo karalystę. "Jis padaro, kad karai liautųsi", - pranašavo Dovydas. - Ps 46, 9

Antroji šios svarbios temos svarstymo dalis pasirodys kito mėnesio žurnalo "*Aušra*" numeryje. Joje išsamiai nagrinėsime kitas Viešpaties maldos dalis. Taip pat nagrinėsime kitus ateinančios Dievo karalystės žemėje aspektus, kurie, pasak Raštų, palaimins visus žmones ir atsakys į milijonus per amžius išsakytų nuoširdžių maldų.